

(המשך מעמוד 11)

מהגדר למדינות ערב. סולן קיבלה את כל האישורים הדרושים, והפרויקט יצא לדרך. בקרב הנוגעים בדבר השימחה היתה גרידה. פלאייהטכנולוגיה הצליחו סוף סוף להגיע ולעקוף את פלאייהפוליטיקה. הלכות הראשוני היה רשאר אלישווא המינות, מי שהיה ראש עיריית יעוזה. אייבי נתן, הכלוא כעת, התקשר אז בחופשיות רבה עם תוניסיה. היו עוד לקוחות רבים וטובים, כמו השר רפי אדרי, שחנך קויטלפון חדש לצפון אפריקה, כשהוא מואר כולו בהבזקי מצלמות העיתונאים סביבו. אפילו משה ארנס הפגין פתיחות מפתיעה ביוזמה הצהרית של הרדיו בערבית, והסכים לענות, בטלפון של סולן כמוקד, לשאלות של מאוניס ממדינות ערב השונות.

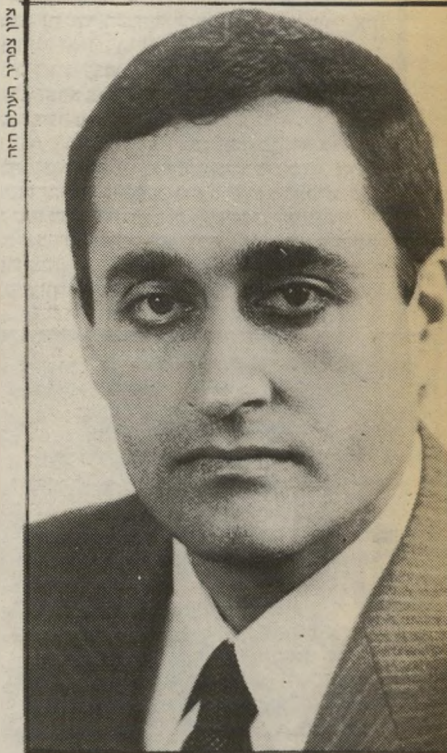
לחברת סולן רישיונות לקשר טלפוני עם 24 מדינות ערב, ביניהן מארוקו, לוב, סוריה, עיראק, כוויית ועוד, וגם עם פאקיסתאן המוסלמית.

העסקים של סולן בשטחים החלו לפרוח, ולהוות פיצוץ על שנתיים וחצי של ריצות

חוק בזק אוסר מתן שרותי טלפון לצד ג' ללא היתר מיוחד ממישרד התיקשורת. מלבד זאת יש תקנות צה"ל בשטחים הכבושים, האוסרות מתן שרותי שיחות טלפון ללא רישיון מיוחד מראשי המינהל האזרחי. כמו בכל דבר חשוב, הביורוקרטיה היא בשיא פריחתה וטחנות הצדק טוחנות לאט. יעקב סולן חרד לגורל עסקיו המטים לנפול. הוא פנה לפני חצי שנה למתאם הפעולות בשטחים ולמישרד התיקשורת בכ"ה קשת עזרה. הרשויות לא קפצו, מסתבר, מה כיסא, ולמעשה לא הרבה צעדים ננקטו כדי למגר את הבעיה.

בשבוע שעבר, בעת שפניתי לגורמים השילטוניים המפקדים על הפרשה לקבלת תגובה, קיבלתי את ההסברים הבאים:

ממישרד הביטחון: "אנחנו פועלים לחיסול התופעה ואכיפת החוק והסדר באזור. אני רוצה להדגיש שבפעילות הפיראטית של השיחות לחו"ל, כשלעצמה, אין פגיעה בביטחון המדינה. הפגיעה כאן היא רק שילטונית. מי שאין לו רישיון למתן שרותי תיקשורת, לא יוכל לפעול בשטח. חוץ מחברת סולן, כל

ציון צמיר, העולם הזה

בישראל חשוד אמיגו כנוכל. יתכן שבעיני הפלסטינים הוא נחשב דווקא כגואל

החברות שפעלו בתחום זה מהשטחים הן פיראטיות.

"הנושא נמצא בבחינה מדוקדקת. המגמה היא שלא לאפשר שיחות פרטיות. בינתיים, ניתקנו לפני שנה הרגיש סולן בתחרות קשה בשטח המורעית. שהתפרסמו בעיתוני מדי רהיירושלים (אלקוודס וארנהאר). הבטיחו לקוראים אפשרות לשוחח עם כל אחת מבי יינות ערב בתעריפים המגוחכים של שניים שלישה ש"ח לדקה. מחיר זה אינו מכסה את מחירה של חצי דקה של שיחה עם ארצות הברית, ובורדא אינו מכסה את העלויות של השיחה הטלפונית בין ישראל ומדינות ערב דרך ארצות הברית. זהו מחיר שאף חברה הגורנה אחת אינה יכולה להתחרות בו.

מהווית הישראלית, לא רק חברת סולן וחברות הטלפון האמריקאיות הן הנפגעות מהפריסיה. גם חברת בזק עצמה מפסידה כסופה הכנסות ניכר, וכך גם המינהל האזרחי בשטחים הכבושים שניזוק כספית בצורה משמעותית. כל אלה נוקים כלכליים. ישנו, כמיי, גם ההיבט הפוליטי.

השילטונות בישראל התעוררו השבוע. מעצרו של פראנק אמיגו (שהתבצע רק לאחר 10 ימים שבהם שהה אמיגו בארץ) הוא צעד בכיוון זה. בישראל ובארצות הברית חשוד אמיגו כנוכל. יתכן שבעיני הפלסטינים, לעומת זאת, הוא נחשב כגואל.

הבדיקות הציבוריות מסתיימות בצורה

תוך שנתיים נכשו המים המינרליים את השוק הישראלי. מייד אחריהם הגיעו המסננים. האם יש הצדקה לפחד ממייהברז שנפל עלינו כתאום? נראה שכן. הצבע החום של המים הוא באמת ליכלוך, והריח הרע באמת נוצר מכימיקלים מזיקים. האם כדאי להשתמש במסנן?

אילנה אלון

שעות העבודה שלו, 60 ש"ח לשעה. בערך ארבע שעות לתלאיבי חזרה, בתוספת מחיר הבדיקה. ואם את רוצה בדיקה כימית מלאה, זה יכול להגיע ל-1000 ש"ח ויותר, הסביר. מעברה פרטית, שאליה הגעתי על-פי דפ"י זהב, היתה מוכנה לעזור. בדיקה בקטריאלית בודקת סט מסוים של בקטריות, חמש במיט פר ובניהן קוליפורמים. מחירה של בדיקה כזו הוא 70 ש"ח, ויש להביא את המים כצי לוחית סטרילית. לבדיקה כימית ניתן להביא את המים בכבוקיזוכית נקי, ומחיר בדיקה של כל חומר כימי נפרד הוא 50 ש"ח.

כדי לברר איזה מים אנחנו שותפים פניתי למהנדס עמי הפטמן, מי שהיה מהנדס מחוז תלאיבי במישרד הבריאות.

מרבית המים המגיעים לברזים שלנו הם מהכינרת, שהיא המאגר הגדול ביותר של מים מתוקים בישראל. מיהכינרת אינם טהורים. מוזרמים אליהם מיישובים סמוכים. חומרים כימיים שונים נסחפים בגשמים מהשדות. מהרפתות בסביבה ומהמיפילים התעשייתיים מגיעה פסולת אחרת למים. אצות וחיידקים שונים מתרבים בהם. המים נשאבים מצפון הכינרת, שם היהום הוא מינרלי, ומועברים לאגם המלאכותי הגדול בעמק בית-נטופה. שם הם נשארים זמן מה, כדי שהחלקיקים הצפים ישקעו לקר

מברזים בביתי פיעפעו מים עכורים, חומים, שהעלו ריח רע. מזה חודשים קורעת הירייה שלי את הכנישים בתוקפנות רבה, ומתקנה ביוב ומידרכות. הדבר גורם לפגיעות רבות בצניורות המים, להפסקות בורמה ולמים עכורים, חלודים ומסריחים. חששתי כי במים המזוהים הללו, בציבעי טכניקולור, יש גם חומרים מזיקים. רציתי לברוק.

בתמימותי חשבתי שצריך רק לטלפן למישרד הבריאות, והבעיית תיפתר. אבל התברר לי שבדיקות מים היא עניין קשה, מסובך ויקר. וגם אז אין תיקווה רבה להגיע למסקנות, שיכריחו את מישרד הבריאות להתערב.

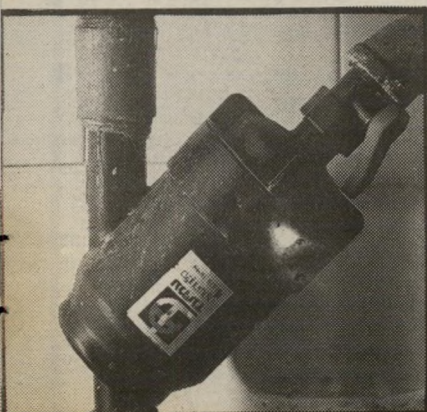
הופניתי לפקיד חביב מהמינהל לתברואה במישרד הבריאות בתלאיבי, והוא הסביר לי בסבלנות שעלי לברר אם זוהי בעייה כללית של השכנים בבית ובבתים הסמוכים, או בעייה פרטית שלי. אם זו בעייה מקיפה, הם יכנסו לתמונה, יערכו בדיקות ויגיעו למסקנות. אבל אם זו בעייה פרטית שלי — למשל, מכיוון שאני מתגוררת בבניין חדירירתי, או מכיוון שהצינורות בביתי חלודים, או מיכלי המים שעל הגג מזוהים — אין מישירדיה בריאות מתערב.

פניתי למכון התקנים בתלאיבי, ושאלתי אם הם מבצעים בדיקות מים. כן, הם מבצעים בדיקות כימיות בלבד. בדיקות בקטריאליות אין הם מבצעים. עובדת המעברה ריפתה את ידי בטלפון.

אם אין

"אנחנו יכולים לברוק את אחוז הברזל, הסידן, הכלור, וכל חומר כימי אחר שתרכי, הסי בירה, אבל זה לא יעזור לך הרבה. הרמה הרצויה נמוכה, אבל הרמה המותרת בישראל היא גבוהה מאוד. אם תרצי, למשל, לברוק את חומציות המים ותגיעי לתוצאה של תשע, (הרמה הרצויה היא שש וחצי) זה עדיין בגבול המותר, שהוא עד תשע וחצי."

מחירה של בדיקות מים במכון התקנים גבוה. 150 ש"ח לכל חומר כימי נפרד. עלה על דעתי לנסות את מזלי במקורות היפנו אותי למעברה המרכזית בנצרת. צבי שטיינהארד ממיקרוביולוגיה ענה לי כי כן, הם עורכים בדיקות בקטריאליות וכימיות, אבל רק במעברה בנצרת. אם אביא את דגי מתהמים לשם, תעלה לי כל בדיקה נקטי יריאלית 40 ש"ח. אבל אם אבקש שאת הדיגימה יקח דוגם מוסמך, אצטרך לשלם על-פי

מסנן ביתי